

PROGRAM NASTEREA DOMNULUI

IOSIF- eroul neștiut (tată de împrumut)

Structură de program:

Personajul și experiența lui Iosif ne oferă o bogată tematică pentru sărbătorirea evenimentului Nașterii Mântuitorului.

Iată câteva idei de subliniat în cadrul unor scurte prezentări/ articole prezentate:

- Iosif eroul din umbră (el acceptă un rol discret)
 - Iosif - omul care mai visează (ce s-ar fi întâmplat are dacă Iosif nu mai visa? Cum i-ar fi vorbit Dumnezeu? Dumnezeu are nevoie de „visele” noastre pentru ca să poată face minuni.
 - Iosif - omul nestăpânit de orgolii este cel pe mâna căruia Dumnezeu are curajul să lase soarta mântuirii.
 - Iosif – mirele încornorat.
 - Iosif – omul care într-o lume a dreptății oarbe știe să ierte
 - Iosif – omul care nu se grăbește să pârască, să condamne
 - Iosif – omul care între pedeapsă și răzbunare alege tactul, *discreția, nici măcar nu vrea s-o umilească pe Maria. El nu are putere să înțeleagă spusele ei, caută după vreo logică, după vreo scuză pentru ea, dar nu găsea, totul era prea misterios. Nu auzise la școală, la radio, din reviste despre o scânteie că așa ceva ar fi posibil. Un om care în lipsa altor argumente nu poate decât un **plan al discreției.***
- O despărțire pe față însemna condamnarea la moarte a Mariei.** Nu orgoliul era cel din cauza căruia voia să o lase pe ascuns ci din dorința de a-i salva viața.

•Întrebare pentru discuții/sondaj : **Cum reacționezi la povești incredibile ?**

•Un scurt text introductiv

•3 Poezii

•2 articole proză

•Tu vei alege cântece potrivite la temă.

Ar fi foarte potrivit un moment de reconsacrare, de reprimire a Celui ce vrea să se nască iar în ieslea inimii noastre, precum și oferirea de către fiecare a unui dar pentru Mântuitorul (un timp de slujire, un ajutor pentru cineva sărac; o sumă pentru ajutor sau evanghelizare etc)

IMN

Introducere

De undeva din cămări pe care le ținem încuiate tot timpul anului desfacem mereu și mereu sărbătoarea Nașterii Mântuitorului lumii. Fiecare popas lângă ieslea Lui trezește în noi bunătatea copiilor care am fost. Fiecare frântură de colind ninge peste-mprejurimi parcă un farmec dinspre alte lumi, lumea în care Dumnezeu așează lângă nemeritul nostru meritele Sale; lumea în care Steaua răsare deasupra celor umili; lumea de care eu și tu ne putem apropia fără teamă; lumea Lui Dumnezeu. Gândurile noastre ating clopotele unor trecute vremi și însăilă armonii în fața cărora frământările și grijile de acum se apleacă precum niște păstori trudiți. Auzind măreția bunei vestiri pentru o clipă inima ni se face cântec și ni se face dar, iar dacă acum Mântuitorul ar bate la ușă, mai mult ca sigur că l-am deschide și am avea pentru El bunătate, colind, dragoste. Dar știi ceva? El chiar a venit!

Iosif omul care încă mai visează

Ce ar fi fost dacă în gândurile lui nu încăpea și Dumnezeu ci numai casele, funcțiile, privilegiile, mașinile, avantajele,

Ce ar fi fost dacă Iosif nu își lua timp să viseze ci mergea direct să trâmbițeze, să condamne?

Cum ar arăta istoria noastră dacă un bărbat nu își permitea să viseze.

Dumnezeu ar vrea să mă prindă în planurile Lui, dar așteaptă să visez la El, la îngeri, la planurile Sale.

Dacă încă nu s-a întâmplat nimic special în viața mea de până azi poate că Dumnezeu nu a încăput, nu a avut loc în visurile mele. Oare ce visează inima mea când închid ochii? Revenirea Lui? Visez răfuieli? Visez acasă, ori la o crăsmă de pe drum unde să pot bârfi? De multe ori colosale planuri ale lui Dumnezeu au nevoie de simpli visători: Ana, Simeon, Iosif, Pavel, Avraam, Daniel pleacă la culcare visând ceea ce era dincolo.

Vezi **Ioel 2; 28** fiii vor avea vedenii – viziune, iar bătrânii visurile. În mod normal cei bătrâni consideră că au viziune iar cei tineri sunt visătorii. Dumnezeu răstoarnă lucrurile; tinerii vor avea claritatea, viziunea, explicațiile, iar bătrânii care au uitat să mai viseze vor avea din nou o inimă visătoare de copil.

Tu când și ce ai visat ultima dată?

IMN

Eu sunt pruncul

Ard nopțile spre nicăieri cu verde-ncins
Și ciuturi scot nămol din răzvrătirea lumii
Prin galaxii o Stea ce prevestirile și-a nins
Aduce pace peste chipul deformat al lumii.

E noaptea mai adâncă în minți de cărturari
Decât în ochii ca fântâna a simplilor păstori
Și neștiința doarme acasă la cei mari
În timp ce o descopăr trei parcă vrăjitori.

Se întâmpla și-atunci a multa, mia, oară
Să afle înțeleptul ceva ce știu doar pruncii
Și Dumnezeu era lăsat la fel de tot afară
Cum e și azi când eu sunt pradă numai muncii.

Aceași neștiință, aceleași întrebări
Același cer senin cu încă neștiute stele
Cu îngerii ce poartă colind prin înserări
Cu oarba mea ureche la zorii dintre ele.

Păstorii dorm sub lună și nu s-au dus la vot
Irod ascute săbii și dorm trudiți hangii
Un preot ațipește la arderea de tot
Iar Dumnezeu, Copil, își caută copiii.

Sunt prea-nvățat să fiu păstor pe dealuri
Și-s prea roman să mai aduc tămâie
Sunt preot prea demult ca să mai cumpăr
hanuri
Și vin de prea departe să cred vreo profeție.

Nici nu mai știu ce sunt , de unde
Prea multe roluri am jucat și m-am ucis mereu
Colindul ce tot strig e norul ce m-ascunde
Dar despre mine știe doar Bunul Dumnezeu.

Sunt magul fără daruri venit de prea aproape
Sunt preotul ce știe că n-a știut nimic
Am turme doar de lacrimi sub amuțit de pleoape
De fapt eu astăzi Doamne sunt pruncul cel mai mic.

De două mii de ani

De două mii de ani aprindem stea din galaxii
În fiecare an pornim colindul serilor târzii
Și spunem tuturor că Mântuirea iar se naște
Că v-a trăi în chip de om până la marea zi de paște.

Îi criticăm din nou pe toți, leviți, hangii, irozi
Că unii L-au respins, că alții au ucis atâția plozi
Și judecăm pe cei ce par că nu le pasă
În timp ce Domnul a venit și ne așteaptă-acasă.

În timp ce eu colind și spun de El mai tuturor
Când umblu să-i trezesc pe cei ce am crezut că mor
El stă ca să-l deschid și să-L invit la mine-n așteptare
Dar moartea mea e mai acum decât în fiecare.

M-am învățat să duc colindul tuturor în fiecare an
În fiecare zi tot mai sărac le bat la geam în van
Și cânt inconștient de pacea dintre îngeri
Așa ascund de ochii lor adâncile-mi înfrângeri.

Nu mi-au vorbit vreodată păstorii de pe deal
Mi-am îngropat sub resemnare puținul ideal
Și nici pe magi n-am întâlnit la vreo răscruce
Eu las mereu cărarea la-ntâmplat să-apuce.

Eu te colind pe tine să nu vezi
Ce trist pustiul mi s-a scuturat pe viață.

IMN

Înainte de a-mi fi

Ai fost la mine Doamne, într-o noapte
și n-a fost loc și nu Te-am găzduit
primisem mult prea multă lume poate
vorbeai dar nu Te auzeam, eram trudit.

Prea multă sărăcie Te-nsoțea pe Tine
prea mulți bogați erau în viața mea
deși n-acoperea nimic imensele-mi ruine
nici n-am văzut că Tu ardeai o stea.

Câștig mărunț, de frământată seară
și aburi ai beției care mint plutind
n-am înțeles când m-ai chemat afară
că Tu puteai să fii întâiul meu colind

Mult prea târziu, când ai plecat din iesle
Am deslușit obârșia-Ți divină
Dar răsunau deja piroanele sub tesle
și Tu mureai din nou în marea mea ruină.

De-atunci Te tot aștept în orice zi de lut
îmi pare că Te văd în orice trecător
deși nu mă nascuse-i când Mi-ai apărut
De-atunci și pân-acum mi-e numai dor.

IMN

Temă:

Mântuirea într-un fir de ață

Înainte de nașterea in-vitro, când genetica era departe de a avea un nume, când și violatorul și victima erau uciși la poarta cetății dacă violul avea loc în cetate, când cea mai mică suspiciune de încălcare a legii te aducea la moarte, atunci Maria este însărcinată și necăsătorită.

Iosif poate fi abordat de Dumnezeu pentru că încă mai **visează**.

Iosif o respectă dar nu înțelege, iar Maria nici nu știe să explice, îi vinde o poveste incredibilă

Era pentru prima dată când Duhul sfânt se ocupa cu așa ceva. Ce să înțeleagă Iosif? Să caute un certificat de nebun pentru logodnica lui? Să își caute lui un certificat de nebun dacă el credea așa ceva? Să reclame la poliție?

Deși pare că avea mai multe opțiuni, el are în fapt o singură variantă; acceptarea, credința, neînțelegerea.

Toate celelalte opțiuni duceau la moarte.

Care dintre noi dacă ar veni partenerul de viață cu un copil, și ne vinde ceva incredibil, inexplicabil, de neînțeles (nici în 2000 de ani nu s-a încheiat dezbaterea, cum să înțeleagă Iosif într-o seară) care ne-am mulțumi cu așa o gogoasă, fără a cere explicații, fără a ni se trezi logica, orgoliul, întrebările (cu toată bunăvoința de care am fi în stare)

Dacă înainte de a păși spre altar ai afla că mireasa ta e însărcinată, și ea nici măcar nu are o explicație credibilă, logică, ai avea puterea, curajul să mergi mai departe, cu ea de mână, spre un drum împreună sau ai decide că renunți la invitații și ai pleca înainte de a fi văzut de mulțime?

Un plan desăvârșit, dar care se oprește în pragul unui om de caracter, care avea dreptul să spună **nu**. Putea fi condamnat că a spus nu unei căsătorii care a început cu o infidelitate, că a refuzat să semneze un act de mariaj cu cineva care are deja un prunc al altcuiva în pânțece, că a spus nu unei relații care pornea pe incredibil, și pe secrete?

Dumnezeu pare a fi la mâna unui om.

Probabil că în timp ce Iosif a plecat frământat în odaia lui să se culce, Dumnezeu aștepta pe prispă acordul unui om în care avea încredere; mântuirea noastră din nou într-un fir de ață. O singură vorbă din partea lui Iosif și ceea ce nu avea să reușească Irod și preoții putea reuși el, un om cinstit și simplu – pune să fie ucisă logodnica lui însărcinată.

Dumnezeu știa că un om de caracter ca Iosif, dintre toate soluțiile posibile, va alege cea mai cinstită și mai bună soluție.

Iosif – omul care între pedeapsă și răzbunare alege tactul, discreția, nici măcar nu vrea să o umilească pe Maria. El nu are putere să înțeleagă spusele ei, caută după vreo logică, după vreo scuză pentru ea, dar nu găsea, totul era prea misterios. Nu auzise la școală, la radio, din reviste despre o scânteie că așa ceva ar fi posibil. Un om care în lipsa altor argumente nu poate decât un **plan al discreției**.

O despărțire pe față însemna condamnarea la moarte a Mariei. Nu orgoliul era cel din cauza căruia voia să o lase pe ascuns ci din dorința de a i salva viața.

IMN